

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կես տարեկան 6 ռուբլի. Առանձին համարները 5 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյան խորագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция «Мшакъ». Կամ Tiflis, Redaction «Mschak». Տ է Է Ֆ Ե № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի եւ տօն օրերէն):

Յայտարարութիւնը ընդհանուր է ամեն լիզուով:

Յայտարարութիւններէ համար վճարում են իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպեկով. Տ է Է Ֆ Ե № 253.

Հ Ի Մ Ե Ա Կ Ի Բ Գ Բ Ի Գ Ո Ր Ա Ր Ծ Ր Ո Ւ Ն Ի

ՔՐԻՍՏՈՍԻԱՆՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐՈՆ

Լաւ եւ է ժամանակին ՏԵՍՈՒԹՅԱՆ ԶՆՆՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐՈՆ. Հնամենտական ընկերութեան երկրորդ նիստը. Կոմս Յովհաննէս Լազարեանի մահուան 100-ամեայ տարեդարձը. Խրատուանքի արժանի է. Նապոլեոն օգնական Ֆրեդէ, հոգաբարձու Չափազար կը եւ 17 իսկական անդամներ:

ԼԱԻ ԵՒ ԷԺՍՆ

Այն ժողովներում, որոնք տեղի ունեցան Թիֆլիսում, շուրջից ի միջի այլոց մի հետաքրքրական հարց: Արդեօք պէտք է ձգտել թանգանջու մեր երկրում արդիւնաբերական իրերը, թէ հետեւել ուրիշ սղբը-բուժիչի: Պարզեք հարցը:

Մեր երկիրը արդիւնաբերում է բուրգ, բամբակ, պանիր, իւղ, զինի, ծխախոտ եւ ուրիշ իրեր, որոնք ոչ միայն սպառվում են մեր երկրի մէջ, այլ եւ մասամբ վաճառահանվում են ուրիշ երկրներէ: Եթէ թանգանջանայ այդ իրերը զինը, այն ժամանակ նրանց արդիւնաբերողները շահ կունենան ընդարձակելու եւ աւելի եւ զարգացնելու իրանց արդիւնաբերութիւնը: Բուրգ արտադրողը կը պահէ աւելի ունեւորներ եւ կաշուուցնէ նրանց տեսակը: Բամբակ մշակողը ձեռք կը բերէ նոր հողեր եւ ծախքեր կան ռուսները այնպիսի տեղեր, որոնք մինչև այժմ չեն մշակվել, շնորհիւ գիւղատնտեսական արդիւնքների էժանութեան: Պանիր եւ իւղ արտադրողները կը մեծացնեն իրանց տնտեսութիւնը, կաւելացնեն անասունների թիւը եւ կը սկսեն կերակրել նրանց աւելի բաւարար կերպով: Նոյնը կան նա զինի, ծխախոտ եւ միւս գիւղատնտեսական իրեր արդիւնաբերողները: Արեւմտ արդիւնքների թանգանջար կարող է դառնալ մի մեծ խթան արդիւնաբերողների համար լայնացնելու եւ զարգացնելու իրանց արհեստը: Նա կարգադրանքն այնպիսի ծախքեր, որոնք ներկայումս չեն կարող տեղի ունենալ իրանց անշահաւէտութեան պատճառով:

Սակայն կան երկու խոշոր հանգամանքներ, որոնց վրա պէտք է լուրջ ուշադրութիւն դարձնել եւ արդիւնքները անընդհատ թանգանջելու ձգտումը յայտնի չափով զսպել: Առաջին հանգամանքն այն է, որ թանգարները համեմատաբար աւելի քիչ սպառողներ ունեն, քան էժան առարկաները: Մեր երկրի արդիւնաբերողների համար աւելի ձեռնառու պէտք է համարվի այն, երբ նրանք արդիւնաբերում են այնպիսի արդիւնքներ, որոնք կարողանում են իրանց մատչելի գներով գրաւել մասնաւոր ուշադրութիւնը եւ բաւարարութիւն տալ նրա պիտոյններին: Իսկ երկրորդ հանգամանքը, որ հանդէս է գալիս ներկայ հարցում, այն է, որ մեք միայնակ չենք արդիւնաբերողութեան ասպարէզում, այլ ունենք բազմաթիւ մրցակիցներ, որոնք ձգտում են խել մեկնից այն վաճառանոցները, ուր մեք ոտք ենք կոխել եւ վաճառահանում ենք մեր ապրանքները: Մեր մրցակիցները միշտ պէտք է աշխատեն տալ սպառողին ապրանք որքան կարելի է ավել տեսակի եւ էժան: Նոյն սկզբունքներն պէտք է հետեւնք եւ մենք, որպէս զի չընկճվենք մրցութիւնից եւ չը կորցնենք մեր գրաւած դիրքը վաճառանոցում:

Իսկ արդիւնքներ էժանացնելու համար կան միջոցներ, որոնց մշակութեամբ եւ քննութեամբ պէտք է զբաղվեն մեր մասնագետները եւ արդիւնաբերողները:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐՈՆ

ՀՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹՅԱՆ ԵՐԿՐՈՐԻ ՆՍՍԸ

Շաբաթ, հոկտեմբերի 27-ին, Թիֆլիսի առա-

ջին գիմնադրայի դահլիճում կայացաւ Մօսկվայի Կայսերական Հնագիտական ընկերութեան կողմէի ճիւղի երկրորդ նիստը, նախագահութեամբ կոմսուհի Ռուսլանովայի: Նիստին ներկայ էին պատուաւոր անդամներ կառավարչապետ օգնական Ֆրեդէ, հոգաբարձու Չափազար կը եւ 17 իսկական անդամներ: Նախագահը, բանալով նիստը, կարգաց Մեծ Իշխան Պէտրոսի Միտայովիչից ստացված հետեւեալ հետադրը: «Մերին կերպով զբացված եմ Մօսկվայի Կայսերական Հնագիտական ընկերութեան կողմից անցած ճիւղի ինչ ցոյց տաւած ուշադրութիւնից. հստակեցնելով ընդհանուր եմ ճիւղի պատուաւոր անդամի կոչումը: Պէտք է աշխատեն ըստ չափու կարողութեան օգտակար լինել ընկերութեան օգտաւէտ նպատակներին, մասնաւոր որ ինչ պատահում է շատ անգամ վշտանալ, տեսնելով որ ինչ սրբելի կողմից հնութեան թանկագին յիշատակարանները փչանում են»:

Ապա պ. Ա. Երիցեան կարգաց էր զեկուցումը «Հայերի նախնական ծանօթութիւնը հիւսիս-արեւելեան Ռուսաստանի հետ»: Իսկապէս զա ծերունի հնագէտի մի աշխատութեան առաջարկն է, որ նա տեղեկութիւններ է հարաբերում, թէ ինչպէս հայերը, Ռոմանեան հարաբերութեան զանալարութիւնից առաջ, դեռ 14, 15 եւ 16-րորդ դարերում առեւտրական յարաբերութիւններ էին հաստատել ուսմաների հետ եւ նրանք գնում էին Ռուսաստան վարչապետի վրայով զէպի հիւսիս. հայերին շատ վաղուց ծանօթ էր այն ծանապարհը, որով սպառչում անպիտանները Արեւմտեկի վրայով մասն Մօսկվայի Հայերը ոչ միայն առեւտրական յարաբերութիւններ էին հաստատել ուսմաների հետ, այլ եւ մի քանի տեղերում եկեղեցիներ եւ մատուներ էին կառուցել, ինչպէս ցոյց են տալիս գտնված արձանագրութիւնները: Արեւմտեկի առեւտրական ծանապարհը նոյն իսկ յայտնի էր «Արմենիկ» անունով: Մինչև այսօր հիւսիս-արեւելեան նահանգներում գոյութիւն ունեցող մի քանի ուսու եկեղեցիների ճարտարապետական ձեւը ցոյց է տալիս հայկական կամ հայ-վրացական ազդեցութեան հետքը: այնպէս որ մի քանի ուսու հնագէտներ այն կարծիք են, թէ քրիստոնէութիւնը յայտնի էր Ռուսաստանում նոյն իսկ վաղից: Իսկապէս առաջ եւ կարող էր մտազրկված լինել կողմիցից եկած գաղթականների ձեռքով: Դեռ 1881-ին Թիֆլիսում կայացած հնագիտական ժողովը այդ հետաքրքիր հարցն ուսումնասիրելու առաջարկ էր տեսցել կազմել մայր եկեղեցու առաջ քահանայ Լեւոնիցիցի:

Անդամ բժշկապետ Պանտիւսով յայտնեց, իբրեւ լուսաբանութիւն Երիցեանի զեկուցումն, որ հիւսիսային նահանգների մի քանի գիւղերում նա տեսել է արեւելեան տիպ ունեցող մարդկանց, իսկոյն աչքի է ընկնում, որ դրանք կամ հայկական կամ վրացական ծագում պէտք է ունենան, թէև իրանք ոչինչ չեն յիշում իրանց ծագման մասին. այդ գիւղացիները պարտավոր են նկարչութեամբ եւ մի քանի նրկարներ առիճ են տալիս ենթադրելու, որ դրանք կողմիցից եկեղեցիներ են:

Դրանից յետոյ պ. Տօկայիլի կարգաց էր զեկուցումը «Վրաց յիշատակարանները Բելիկիւնի շրջակայքում»: Զեկուցանողը 1894-ին պ. Կուտաշուրաձու հետ միասին կատարել է իր հետազոտութիւնը եւ հաւաքել բաւական թւով արձանագրութիւններ, որոնց հիման վրա այդ առարկայի գրականութիւնը նոր նիւթերով պէտք է հարստանայ, մասնաւոր որ մի քանի վանքերի եւ եկեղեցիների մասին մինչև այսօր դեռ ոչ մի տեղեկութիւն չը կար: Զեկուցումը բաւական երկար տեւեց, այնպէս որ, ժամանակի ուշ լինելու պատճառով, պ. Ա. Գալանթարի զեկուցումը զարգարիտ ազուլեցու ժամանակագրութեան մասին խոսեցից: Ապա տեղի ունեցաւ առաջարկված նոր անդամների ընտրութիւնը. գաղտնի քուէարկութեամբ անդամ ընտրվեցին 13 հոգի, այն է

բժիշկներ Գուրգո եւ Գէլիկ, պ. պ. Ա. Բաւարանեան, Հ. Առաքելեան, իշխան Գ. Թուրանեան, Գ. Վանցեան, Գոգոբախի, Վերաէ-պով, Լէօնով, Լուրիսին, Գան, Բաբայով եւ գեներալ-մայոր Ալիխանով-Ավարակի: Հետեւեալ, երրորդ նիստը, կը կայանայ շաբաթ օր, նոյեմբերի 3-ին, եւ կը կարգացվեն հետեւեալ զեկուցումները՝ 1) «Ջաջարիտ ազուլեցու ժամանակագրութիւնը»-Ա. Գալանթարի: 2) «Պարսկական տարաբան արձանագրերը Թիֆլիսի միւզէի անօթների վրա»-Միրզա Սէյֆէդին-Ալիբաբա եւ 3) «Վրաստանի հին պատմութիւնը ըստ բեւեռագրերի»-Զանալիլու:

ԿՈՄՍ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԱԶԱՐԵԱՆԻ ՄԱՀՎԱՆ 100-ԱՄԵԱՑ ՏԱՐԵՆԱՐՁԸ

(Նամակ Մօսկվայից)

Այսօր, հոկտեմբերի 24-ին, Լազարեան ճեմարանը եւ նրա հետ Մօսկվայի հայ գաղութը տօնում են մեծահռչակ Լազարեան տոնի ներկայացուցիչ եւ մեծ բարերար Յովհաննէս Լազարեանի մահուան 100-ամեայ տարեդարձը: Մեզանից իւրաքանչիւրիս յայտնի են Լազարեան տոնի այն մեծ եւ անմոռանալի բարերարութիւնները, որոնք այսօր ամբողջ հայ ազգին յիշեցնել են տալիս եւ նրախոսաբանութեան ամենաբարձր զգացմունքով լցված, արտայայտում են իրանց շնորհակալիքը դէպի այդ տոնը:

Ինչպէս յայտնի է, Յովհաննէս Լազարեան վախճանվեց 1801 թ.ին, թողնելով կտակով մի գումար, որով 1815 թ.ին բացվեցին Լազարեան ճեմարան կողմից յայտնի հաստատութեան դռները, դռներ, որոնցից դուրս եկան հայ ազգի յայտնի գործիչներ, հասարակական եւ ազգային ասպարիզի վրա փայլող աստղեր: Ներկայ ժամանակներում Լազարեանների նման բարերարներ մեր մէջ չեն երևացել եւ հազիւ թէ շուտով էլ երևան, այդ իսկ պատճառով Մօսկ Լազարեան ճեմարանը, Մօսկվայի եւ Պետերբուրգի հայ գաղութները եւ նրանց հետ էլ ամբողջ հայ ազգը միանալով խոնարհվում են Յովհաննէս Լազարեանի չիւրի առաջ եւ իրանց երախտագիտութիւնների ամենանորին զգացմունքը արտայայտում: Հայ ազգի համար այս յօբելանք թող լինի մի օրինակ եւ թող հասկանանք մեր վաճառականական հարուստ դասակարգին, որ միլիոններ գիւղի եւ անգործ թողնելը չէ, որ անմահացնում է մահկանացու անհատի յիշատակը, այլ լաւ նպատակներով առատ բարեգործութիւն է, որ բարձրացնում է հոյակնում է նրան:

Մօսկվայի հայ գաղութը Յովհաննէս Լազարեանի 100-ամեայ յօբելանի յիշատակին իր վերջին ժողովում որոշեց՝ կատուցանել եկեղեցու գաւթում օրիորդաց ծխական դպրոց, որի համար բացված է կամաւոր ստորագրութիւն, եւ, ինչպէս իմանում ենք, առատաւատու գումարներ են նուիրում: Ահա մի գործ, որով տեղիս գաղութը ցոյց է տալիս իր երախտագիտական զգացմունքը դէպի Յովհաննէս Լազարեանի յիշատակը եւ որը արժանի է ամենայն գովասանքի: Սրտանց ցանկանում ենք աջողութիւն:

II «Русскія Вѣдомости» լրագրի մէջ կարդում ենք:

«Երէկ, հոկտեմբերի 24-ին, կայացաւ Լազարեան ճեմարանի տարեկան ակադեմիայի նիստը: Լազարեանի յիշատակի տօնախմբութիւնը նրա մահուան 100-ամեակի առիթով: Առաւօտեան հայոց եկեղեցիներում կատարվեց հոգեհանգիստ կոմս Յ. Լազարեանի համար: պատարագին էր էջմիածնի եպիսկոպոս Յուսիկը: Ժամը 1-ին ճեմարանի ընդարձակ դահլիճում կայացաւ հանդիսաւոր ժողով: ներկայութեամբ Մօսկվայի ուսումնարանական շրջանի հոգաբարձուի, ճեմարանի տեսչի, մասնակցական խմբի, աշակերտների եւ նրանց

ժողովների: Ակադեմիայի տեսուչ Գ. Խալաթեանի ճանով, որ նուիրված էր հիմնադրի յիշատակին: Յովհաննէս Լազարեան մէկն է ներկայացուցիչներից այն ցեղի, որ մեծ դեր է խաղացել հայոց լուսաւորութեան պատմութեան մէջ: Լազարեան ընտանիքի ցեղապետը բարձր պաշտօն զբոսնելու պարտից Նազիր Շահի պալատում, լինելով նրա գանձապետը, իսկ նրա մահից յետոյ, Երզրակա Պետրովայի թագաւորութեան ժամանակ, գաղթեց իր չորս գաւառներով Պարսկաստանից Ատարախան, ուր այդ ժամանակ գնում էին Պարսկաստանում եւ Թիւրքիայում հարստանալովով հայերը: Այդտեղ նա սկսեց պարագլի առեւտրով, բայց շուտով անցաւ Մօսկվա եւ զենց Բոգորոզիկի գաւառում Ֆրիւսով գիւղը, ուր հիմնեց մետաքսագործական եւ զիպակազորական մի ընդարձակ գործարան, բերել տալով արեւմտեան Եւրոպայից եւ Ասիայից հմուտ արհեստավորներ: Նրա աւագ որդին՝ Յ. Լազարեան ծնվեց 1758-ին, շուտով թողեց Մօսկվան եւ տեղափոխեց Պետերբուրգ, ուր իր վրա դարձրեց բարձր շրջանների ուշադրութիւնը: Լինելով բարի եւ կալուղ բնույթի մեծ տէր, նա շատ առատաձեռն էր հայերի օգտաւէտ գործերի համար: Նա զենց գանձապետից Բոլշայ կալուածքը Պետերբուրգի մօտ եւ հիմնեց իր սեփական չիթի գործարանները, իսկ յետոյ գնեց Ստրոգանովների ահագին կալուածքը Պերմի նահանգում, որ բաղկացած էր լեռնային հանքագործանիքից, աղի հանքերից եւ այլն:

Պետերբուրգում Յ. Լազարեան միշտ մշտնապէս էր բարձրատեսի պաշտօնեաների շրջանը, մտալի յարաբերութիւններ ունէր Օրթովների, Պետելիների, Ջուրիի, Սուլթովի հետ: Բոլշայ կալուածքը, 40 վերստ հեռու Պետերբուրգից, յաճախ մոտայնում էր իբրեւ գիւղերու օթեան արքայական հիւրերի համար, որոնք գնում էին մայրաքաղաք եւ որոնց Յ. Լազարեանը ընդունում էր արժանաւոր շքով եւ արեւելեան ճիւղութեամբ: Այնտեղ երկու անգամ նա ընդունեց աւստրիական կայսր Յովսէփ II-ին եւ Ֆրանսիական թագաւոր Կարլին: Նա վայելում էր Եկատերինէ II-ի եւ Պաւլ I-ի բարեհաճութիւնը: վերջինս մինչև անգամ յատկացնել տուեց Յ. Լազարեանի համար անանձին սենեակներ Գառլինի պալատում: Յ. Լազարեան իր բարձր դիրքից օգուտ էր քաղում ոչ թէ անձնապէս իր համար, այլ իր հայրենակիցների համար, որոնք հեռու էին անհաւաստների լծի տակ Պարսկաստանում եւ Թիւրքիայում: Եկատերինէ II եւ Պաւլ I-ի միջոցով էին նրա խորհրդին հայերին վերաբերեալ բոլոր գործերի համար: Նա կազմեց Ռուսաստանի հարաւ-արեւելեան մասը հայերով բնակեցնելու ծրագիրը եւ կառավարութիւնը իրազօրութիւն տուեց նրան կոչում անել Թիւրքիայում եւ Պարսկաստանում ապրող հայերին, առաջարկելով գաղթել Ռուսաստան: Ենթոյիւ այդ առաջարկութեան, հազարաւոր հայ ընտանիքներ գաղթեցին Նոր-Նախիջեան եւ Ռուսաստանի հարաւ-արեւելեան ուրիշ քաղաքները: Հայերի համար Յովհաննէս Լազարեանը հիմնել է բաւական շատ բարեգործական հիմնարկութիւններ Ռուսաստանի հարաւ-արեւելեան մասում: 1801 թ.ին հոկտեմբերի 24-ին Յովհաննէս Լազարեանը վախճանվեց, թողնելով 200 հազար ռուբլու գրամազուլի շքաւոր հայերի մանուկների կրթութեան համար շինութիւն կառուցանելու նպատակով: Իր այդ կամքի իրագործումը հանգուցեալը յանձնեց իր եղբորը՝ Յովակիմ Լազարեանին, որը համարելով Մօսկվայում հայկական դպրոց հիմնելու մշտնապէս իր կողմից 300 հազար ռուբլի նուիրեց այդ գործի համար: 1815 թ.ին մայիսի 10-ին Արմենիայի պէրէսլով անուանված փողոցում բացվեց մի համեստ դպրոց 30 աղաների համար: 33 տարուց յետոյ նա բարձրաժոյն դպրոցի փոխարկվեց Լազարեան ճեմարան արեւելեան լիզուների անունով: Այժմ այդ դպրոցը իր գոյութեան 87-ամեակին թոշակային դրամների հետ միասին ունի

1,600,000 բուրձի:

Ճեմարանի գիրկեկտոր Միլլեր ներկայացրեց աչքի ընկնող փաստերի մի տեսութիւն ճեմարանի կեանքից անցեալ ուսումնական տարւոյ ընթացքում: Ճեմարանում մտցրած է ձեռքի այխտաանջի դաստառութիւն եւ այս տարւոյ յունվարի 4-ին բացված է արհեստանոց, ուր ստորին դասարանների աշակերտները մեծ աջողութեամբ պարագում են հիւսուցիչները: Մասնագիտական դասարաններում վերջին երկու տարին ուսանողների թիւը 25-ից հասաւ 60-ի: Կան համալսարանական դիպլոմ ունեցող ուսանողներ: Ճեմարանում մտցրած է մանկատան կրտսերի դասատուութիւնը: Ամառը մեծ վերանորոգութիւններ եղան՝ ճեմարանը լայնացնելու համար: Ճեմարանը այժմ ունի 322 աշակերտ, այդ թւում 187 գիշերօթիկներ: 25 տարւոյ ընթացքում գիմնազիական դասարանները վերջարեւոյ 322 հոգեւոր ուսուցիչականներ եղել են 150, հայ-ուսուցիչականներ 142 եւ ուրիշ դասանութիւններից՝ 36: Նոյնպէս եւ մասնագիտական դասարանները աւարտած 160 հոգուց մեծամասնութիւնը կազմում են ուսուցիչական անձինքը: Պետերբուրգի հայոց եկեղեցիների խորհուրդը, ի նշանակաւ Լազարեան ճեմարանի հիմնարկի մահվան հարիւրամեակի, վճռել է հիմնել 20 նոր ստիպենդիա, իւրաքանչիւրը 400 բուրձի, հայ հոգեւորականների որդիների համար:

Ա. Սիսիանով կարգաց մասնագիտական դասարանների հաշիւը: Ակտը վերջանալուց յետոյ ներկայ եղողները անցան մասնագիտական դասարանների դասիւնները, ուր հիւրերին տաղարկվեցին թէյ, ջաղդրեղէններ եւ մրգեր: Յետոյ մասնագիտաց շամպան, եւ առաջին կինացը առաջարկեց Մոսկվայի ուսումնարանական շրջանի հոգաբարձուն Թադաւոր Կայսրի կենացը: Երկրորդ կինացը Գ. Ա. Նեկրասով տաղարկեց ճեմարանի բարգաւաճման համար: Խմելեցին հոգաբարձուի եւ ուսուցչական մարմնի կենացները: Իսկ ճեմարանի տեսուչը խմեց Յուսուփ եպիսկոպոսի կենացը:

ԽՐԱԿՈՒՄԱՆՔԻ ԱՐՄԱՆԻ Է (Նամակ Երեւանից)

Ի նկատի ունենալով անտեսական այն քայքայված դրութիւնը, որի մէջ գտնվում է Կովկասը ընդհանրապէս եւ Երեւանեան նահանգը մասնաւորապէս, մասնաւոր 1897—1899 թւերի անբերրութիւնից յետոյ, արհեստները տարածելու եւ առհասարակ անայնազորութիւնը զարգացնելու խնդիր դարձել է հերթական եւ նրա լուծումը համարվում է անյետաձգելի:

Ազգաբնակչութիւնը գնալով աճում է, դրս հետ միասին նրա կարիքի, պահանջների չափը ընդարձակվում, իսկ վարչակարգի քանակութիւնը նոյնն է մնում: Մի խոսքով, այժմ երկրորդ օրով չէ կարողանում բաւարարութիւն տալ ազգաբնակչութեան պահանջներին: մասնաւոր մեր երկրի լեռնային մասերում, ուր ժլատ բնութիւնը չէ վարձատրում բազմաչափ սարեցի երկրագործ ժողովրդին: Ահա թէ ինչու ամբողջ ուշադրութիւնը դարձրված է անայնազորութեան եւ արհեստների զարգացման վրա: Ոստում են մասնատու շրջաններում, կազմվում են ծրագրեր, մասուլը մեծ տեղ է տալիս այդ հարցին, Կովկասի գիւղատնտեսական ընկերութիւնը նոյնպէս թիչ չէ զբաղվում այդ հարցով: Բայց գործնական քայլ զեռն չէ արված, եթէ հաշուել չը լինենք մի քանի թիթեւ փորձեր, որոնք ունենցել են շատ կարճատեւ կենաց:

Մի այսպիսի ժամանակ խրատուանքի արժանի է միանգամայն այն գործնական քայլը, որ արեց մի յետնկամ գաւառական քաղաք—Նոր-Բայազետը, որի մասին հաղորդված էր «Մշակի» № 227-ում: Նոր-Բայազետը իր շրջակայ բազմաթիւ հայ գիւղերով պատկանում է լեռնոտ գաւառների թիւին հետեւապէս՝ գրանվելով կիսաշակաւ աննպաստ պայմանների մէջ եւ անարգաւանջ մակերեսով փրա, միւս կողմից նպաստել է անասնապահութեան իր արտատեղիների շնորհիւ, երկրագործութեան միջոցով չը կարողանալով հայթայթել իր ապրուստը: Անասնապահութեան շնորհիւ, ի միջի այլ մթերքների, արտահանում է նաեւ բուրձ, սակայն ռուսաց մշակելու եւ առանց շահագործելու: Առ ան տեղացի մի տաս մարդիկ, լրջանալով այդ տեղական բուրձը շահագործելու գեղեցիկ միտքը, կազմել են մի ընկերութիւն, թէկու՞ շատ չնչին գրավազրկով, վարձել են 200 գիւղացի գորգագործ մի թուրք կին, իր-

աւերել են աշակերտութիւնը եւ նախկին ծրագրական զարգի բեւի յարմարեցրած մի սեւեակը յատկացնելով դրան՝ սկսել են մի գեղեցիկ գործ:

Եւ այդպիսով մինչեւ որ որոշ շրջաններում ծրագրերը կը կազմվեն, մասուլը կը շարունակէ արժարել, Գիւղատնտեսական ընկերութիւնը ժողովներ կը կազմէ, Նոր-Բայազետի մի քանի մարդկանց շնորհիւ, մի հասարակ թրքուճու ձեռքի տակ այս բուլէին սովորում են գորգագործութիւնը մի քանի տասնեակ տեղացի օրիորդներ: Այս առանց աղմուկի եւ ծրագրի գործը, որ անմիջապէս անցել է պարագանքների, ոչ միայն արժանի է խրատուանքի, այլ եւ պատիւ է բերում նրա զբաղուին անցնող մարդկանց: Եթէ նա աջակցութիւն ստանայ եւ խրատուանք գտնէ մեր հասարակութեան կողմից եւ տեսողական լինի, բաւական է մի երկու տարի, որ գորգագործութիւնը եւ նրա հետ միասին այլ գործուածքների արհեստը ընդհանրապէս թէ Բայազետում եւ թէ գիւղերում:

Ա.—Դօ

ՆԱՄԱԿ ԽՐԱԿՈՒՄԱՆՔԻ

Հայրը լրբեց, հոկտեմբերի 22-ին Հայրը լրբեցում հիմնվել է մի գրադարան, որը նպատակ է դրել ծանօթացնել արտասահմանի հայ ուսանողներին եւ ընդհանրապէս հետաքրքրվող անձանց հայոց ներկայ կենացի վերաբերվող հարցեր: Եւ օտար լեզուով լոյս տեսած գրքերի հետ Գրադարանը ունի յիշակալ նպատակով հրատարակած գրքերի մի համեմատ թիւ, որի համար յայտնում ենք նուիրատու անձանց մեր խորին շնորհակալութիւնը:

Մեր հասցին է Heidelberg Kaiser st. № 57 A. Iohannian.

Ի դիմաց ուսանողութեան՝ Օր. Ս. Սարուսեան Թ. Յովհաննիսեան

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԻՐ

Կիրակի, հոկտեմբերի 28-ին, կովկասեան Գիւղատնտեսական ընկերութեան շինութեան մէջ, տեղի ունեցաւ կաթնատնտեսական եւ անասնապահական համաժողովի վերջին նիստը՝ նախադասութեամբ Ա. Գալստիսի Նիստի ժամանակ զեկուցումներ կարդացին պ.պ. Տիւնիզեմի խոսքերում թեման մասին Գուրգիսի նահանգում, Կանցէլմայիսթ—Թիֆլիսի սպանդանոցում վերջին տարիների ընթացքում մորթված խոզերի քանակութեան եւ յատկութեան մասին, Ա. Գալստիսի—կովկասեան ցուցահանդէսի կաթնատնտեսական բաժնում իր ցոյց դրված կաթնային արդիւնքների արժանաւորութիւնները եւ պակասութիւնները մասին, Արզվանց—ցուցահանդէս բերված կաթնատնտեսական գործիքների մասին եւ պ. Բաղդուրի—ցուցահանդէսի թոչնապահական բաժնի էջապահմանների ընտելութիւնից ստացված հետեւանքների մասին: Պ. Տիւնիզեմի վիճակագրական թիւր առաջ բերելով Կովկասում մշակվող եգիպտացորենի քանակութեան վերաբերմամբ, ցոյց տուեց, որ տեղական ազգաբնակչութիւնը իւրաքանչիւր տարի մօտ 5 միլիոն պուդ աւելորդ եգիպտացորեն է ստանում, որը եւ նա ստիպված է արտահանել շատ անգամ էժան եւ անձեռնառօ գիներով: Այս պատճառով զեկուցանողը առաջարկում էր հետեւել Ամերիկայի օրինակին, որ եգիպտացորենը արտահանում է ոչ պարկերով, այլ ռոտներով, այսինքն պահում է խոզեր, ուտեցնում նրանց եգիպտացորենի աւելորդ քանակութիւնը եւ պայ վաճառում նրանց, օրպէս խոզի միւս եգիպտացորենի այս կերպ շահագործումը, զեկուցանողի առիթով, շատ աւելի ձեռնառու է, քան եգիպտացորենի վաճառումը: Բացի սրանից զեկուցանողը առաջարկեց համաժողովին դիմել երկրագործութեան միջոցներ, որոնցով ազգաբնակչութիւնը կարողանայ ազնուօրայն խոզերի տեղական տեսակը, որովհետեւ խոզերի ազնուարած տեսակը աւելի մեծ աջողութեամբ կարողանում է եգիպտացորենի փոխարինել մի, քան տեղական տեսակը: Պ. Կանցէլմայիսթ զեկուցեց, որ այն տարիներում, երբ մեր երկրի անտառներում խոզերի կերակուրն առատ է լինում, թիֆլիս ընկերում եւ մորթվում են մօտ 25,000 խոզեր, այն ինչ կերակրի պակաս տարիներում՝ թիֆլիսում մորթվում են ոչ աւելի քան 14,000 խոզեր: Պ. Գալստիսի հաղորդեց, որ չլէյցարական պանրի պատրաստութիւնը մեր երկրում հետզհետէ տարածվում է եւ ստացված պանրը իր արժանաւոր-

ութիւններով շատ աւելի բարձր է, քան Ռուսաստանի ներքին նահանգներում պատրաստվածները, թէպէտեւ պանրագործութեան տեխնիկան դեռ եւս շատ այնպիսին պէտք է գործ զնէ՝ իր արդիւնքները աւելի միատեսակ եւ աւելի կատարելագործված դուրս բերելու համար: Ընդհակառակը՝ Անդրկովկասում պատրաստված խոզը դեռ եւս իր յատկութեամբ չէ կարող մրցել եւրոպական եւ Ռուսաստանի ներքին նահանգներում պատրաստվածների հետ: Սակայն աչքի առաջ ունենալով, որ Անդրկովկասը, իբրեւ ալպեան երկիր, շատ լաւ կերակուր է մատակարարում անասուններին, որից եւ կարված է յիշատարակել ի.դի. յատկութիւնը, պէտք է յոյս ունենալ, որ իրագործութիւնը հետզհետէ կատարելագործվելով, նշանաւոր տեղ կը բռնէ համաշխարհային շուկայում:

Մեզ հաղորդում են, որ կիրակի, ամսիս 28-ին, ցուցահանդէսի թատրոնում կայացաւ պ. Կարա-Մուրզայի երկրորդ հանրամատչելի համերգը, ժողովրդական շորերով: Մրադիրը հարուստ էր եւ լաւ անցաւ շնորհիւ պ. Կարա-Մուրզայի եամանուն աշխատանքի խումբը շատ երգեց մասնաւոր ձէլ-պո-լէ-լէ ժողովրդական պարերը Solo-ներից լաւ էր պ. Տէր-Առաքելեանը: Համերգը վերջացաւ ազգային պարերով:

Հոկտեմբերի 27-ին եւ 28-ին կովկասեան ցուցահանդէսում, երկրագործական գործիքների ընդհանրաժողովի անդամների ներկայութեամբ, տեղի ունեցաւ պ. Մամաջանեանի եւ Տէր-Չաքարեանի կայսիչ մեքենաների քննութիւնը: Այս երկու մեքենաների առանձնապահութիւնը, որով նրանք զանազանվում են եւրոպական կայսիչներից, այն է, որ նրանք հատկիւնը ձղնոտից բաժանելու հետ միասին ձղնոտը դարձնում են դարձան, մի բան, որ չեն անում եւրոպական մեքենաները: Յայտնի է, որ դարձանը մեր երկրի անասնապահութեան մէջ մեծ նշանակութիւն ունի եւ շատ տեղերում գիւղացիք ձեռքը պահում են խոջոր անասուններին բացառապէս դարձանով միայն: Պ. Մամաջանեանի մեքենան աղողութեամբ կայսիւրը յետոյ, ցորենի հատիկները բաժանում էր դարձանից եւ հաւաքում նրանց առանձին-առանձին տեղերում: Դարձանը ստացվում էր մանր, փափուկ եւ բոլորովին պէտքական: Նոյնը կատարում էր եւ Տէր-Չաքարեանի մեքենան, բայց վերջինը չունէր թեղիչ գործիչ, ուստի եւ դարձանը ցորենից չէր բաժանում: Այս երկու մեքենաների եւս իրանց յատկութիւններով արժանի են մեր գիւղատնտեսների եւ գիւղացիների ուշադրութեան: Կայսիչ մեքենաները ցուցահանդէսում գործում էին էլէքտրական մօտորի ուժով: Բայց, նայելով յարմարութեանը, նրանք կարող են գործել ձեռք չրի եւ շոքիի յոյժով: Պ. Մամաջանեանի մեքենան արժէ 500 բուրձի, իսկ պ. Տէր-Չաքարեանինը 1,500 բուրձի:

Մեզ հաղորդում են, որ կիրակի, հոկտեմբերի 28-ին, Աւստրալիան ժողովրդական թատրոնում տրվեց երրորդ ներկայացումը: Ուղագին է. Տէր-Գրիգորեանի «Բարեգործութեան դիմակի տակ» դրաման, լաւ անսարքով եւ աջողութեամբ: Մեծ եռանդով տարաւ տ. Մելիքեանը իր դերը: Նրա խաղը շատ ազդու էր: Բնորոշ էր եւ պ. Սարգսիսեանի Կեղեքեանը: Մենք շատ ենք տեսել պ. Յարութիւնեանի խաղը, բայց այդ օրը մի առանձին ոգեւորութեամբ էր խաղում: Մնացած դերակատարները, փոքր բացառութեամբ, իրանց մասածաւ եւ խելացի խաղով ներկայացման ամբողջութիւնը պահպանեցին: Դանիլիճը ծայրէ ի ծայր լինէր:

Մեզ հաղորդում են, որ հինգշաբթի, նոյնմբերի 1-ին, երեկոյեան ժամի 8-ին, ռուսաց շտաբի շինութեան մէջ կը կայանայ կատարապետի օգնական Ֆրիզելի նախադասութեամբ Կայսերական Աշխարհագրական ընկերութեան կովկասեան ճիւղի հրապարակական նիստը, ուր ի միջի այլոց, Հ. Առաքելեան կը կարգայ մի զեկուցում «Բարիակալութիւնը, իբրեւ Պարսկաստանի ապագայ կրօնը» վերնագրով:

Պետերբուրգի եւ Մոսկվայի պարբերական մամուլի մէջ լուրեր էին տարածված, թէ Պետերբուրգի քաղաքային ինքնակառութիւնն ընթացիկ հետ միասին հիմնական փոփոխութիւններ են ներթարկվելու նաեւ զէմստօյի հիմնարկութիւնները այն նահանգներում, ուր նրանք մտցրված են: Այժմ «Руч. Вѣд.» լրագրին հեռագրում են Պետերբուրգից, թէ լու-

րերը զէմստօյի հիմնարկութիւնները ընթացիկ են ներթարկելու մասին հիշող չեն: Ներքին գործերի մինիստրութեան մէջ այդպիսի հարց չէ բարձրացել եւ ոչ մի մասնաժողով այդ հարցի վերաբերմամբ չէ կազմված:

Անդրկովկասի նահանգական եւ շրջանային անասնաբույժների ժողովներում, որոնք տեղի ունեցան հոկտեմբերի 26-ին եւ 27-ին, ընկրվում էր ժամատարից հիւանդացած անասունների նոր, աւելի նպատակայարմար միջոցներով ոչնչացնելու հարցը: Միւրու տարվայ փորձը ցոյց տուեց, որ անասուններին ոչնչացնելու այժմեան եղանակը նպատակին չէ հասնում:

Մօտ օրերում Պետերբուրգ եկած Փրանսիական գինեգործների ներկայացուցիչները, ինչպէս հաղորդում են մայրաքաղաքի լրագրից, խոջոր գումարների պայմանագրի են կապել Ռուսաստանի գինեգործների հետ, որով վերջինները պարտաւորվում են 1902 թ-ին Ֆրանսիա ուղարկել մեծ քանակութեամբ կրիմի, Բէսարաբիայի, Կարխէթի եւ Դոնի գինիներ:

«Торж.-Пр. Газета» հաղորդում է, թէ արհեստագէտների ժողովը առաջարկում է բոլոր համալսարանների ուսանողներին մի թէմա, որի վերաբերմամբ աղող շարագործիւն գրողը կը ստանայ 3000 բուրձի վարձատրութիւն: Առաջարկված թէման հետեւեան է. «Գիւղացիական գործի պատմութիւնը ճորտութիւնից ազատվելուց յետոյ»: Շարագործիւնների ներկայացնելու ժամանակամիջոցը նշանակված է 1904 թ-ի փետրվարի 19-ին:

ՂՈՒԲԱՅԻՑ մեզ գրում են. «Անցեալները ներգէտի գիւղի (Ноготы) նախկին տասնութիւն Մօլլա-Բէհրու-Թէմի-Շահ-օղլին մի հարուստ թուրքի հետ գնում է Թայարի եւ Չիչի գիւղերը ազդեցիկ գնելու համար: Ընսնապարհին նրանց հանդիպում է չորս մարդուց բաղկացած փոքրիկ աւազակխումբ: Աւազակները ճանապարհորդներից փող են պահանջում, բայց սրանք չեն տալիս. ծագում է կռիւ, որի միջոցին աւազակները սպանում են Մօլլա-Բէհրու-Թիւն եւ փախչում են: Թէ սպանվածը եւ թէ նրա ուղեկից հարուստ թուրքը անգէն են լինում, այդ պատճառով էլ անկարող են լինում իրանց անձը պաշտպանելու համար գէնք գործածել: Շնորհիւ Ղուբայի գաւառակի պրիստաւ պ. Ջէնջերիճէի, շուտով ձեռքակալում են բոլոր չորս աւազակներին, որոնք հիմա Ղուբայի բանտում են»:

ՍՍՄԱՂԱՐ գիւղից (Էջմիածնի գաւառ) մեզ գրում են. «Իւրաքանչիւր տարի այս կողմերում տեղի էին ունենում ժողովրդականութիւններ, կռիւներ, հրդեհվում էին մարազների եւ խոտի զէպեր եւ այլն: Վերջին տարիներս աւելացաւ զբանջ վրա մի այլ շարագործութիւն— աղջիկ կամ կին փախցնելու: Շնորհիւ նախկին անպէտք դաւալանների, այդպիսի զէպերը աւելի լայն ծաւալ ստացան ժողովրդի մէջ: Մի գիւղացի կամ կին անտեսաբար է ամուսնանալ իր համազրկազուճու հետ (երկուսն էլ այրի), սակայն կինը մի այլ աղատագրի էր ուղղւած գնալ: Առաջին աղատագրը վախճալով, որ իր հակառակորդը կարող է յաղթանակել, իր համախոհներով գնում է դաշտ՝ յիշեալ կնոջը բամբակ ժողովրդ տեղից ստիպմամբ նստեցնում են ձի եւ փախցնում Սուրմալուի կողմերը: Անցեալ օրերին էլ մեր հարեւան Մուղանյուղ գիւղում մի հարուստի խոտի զէպն են կրակում»:

ԲԱՄՈՒՄԻՑ մեզ գրում են. «1899 թ-ին Պուլկիեան ասոսիացութիւնների ժամանակ, մեր քաղաքային վարչութիւնը որոշել էր Պուլկիին անունով կառուցանել մի տուն, որտեղ պէտք է լինէին ժամանակին ներկայացուցիչներ եւ դասախօսութիւններ ժողովրդի համար: Բայց մեր քաղաքային վարչութիւնը մինչեւ օրս էլ դեռ ոչ մի գործնական քայլ չէ արել այդ օգտակալ հիմնարկութիւնը գրուի բերելու համար, որտեղ նորերս էլ դարձեալ մեր քաղաքային վարչութիւնը իր նիստերից մեկում որոշեց դիմել ուր հարկն է թոյլաւորութիւն ինդիքելու, նոյն նպատակով կառուցանելու մի տուն, այս անգամ ի յիշատակ ռուսաց Բաթումի արհապետութեան 26-ամեայ տարեդարձի, որ լրանում է եկող 1902 թ-ին: Տեսնեցե՛ք թէ այս անգամ որքան եռանդուն կը կպնեն գործին մեր քաղաքի հայրերը»:

